

ע"פ 16194/07/15 - מדינת ישראל נגד אלירן ברזני

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 16194-07-15 מדינת ישראל נ' ברזני 05 נובמבר 2015

בפני כב' השופטים:

יגאל גריל, שופט בכיר (אב"ד)

כמאל סעב, שופט

שמואל ברלינר, שופט עמית

המערערת:

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי) ע"י
ב"כ עוה"ד מאיה הרטמן

נגד

המשיב:

אלירן ברזני ע"י ב"כ עוה"ד שמואל ברזני

פסק דין

א. בפנינו ערעור המדינה על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ד"ר זאיד פלאח) מיום 27.5.2015 בת"פ 46930-07-14, לפיו בוטלה הרשעתו של המשיב, יליד 27.3.1984, ונקבע שעליו לבצע 220 שעות של"צ בהתאם לתוכנית שהוכנה על-ידי שירות המבחן.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

בהתאם לכתב האישום המתוקן, התקיימה בשדרות מוריה שבחיפה בתאריך 19.7.2014, סמוך לשעה 21:30, תהלוכה שאושרה על-ידי משטרת ישראל, במסגרתה הפגינו המתנגדים למבצע "צוק איתן". במקביל הגיעו למקום מאות אנשים מתומכי המבצע הצבאי ובהם המשיב, וזאת לצורך עריכת הפגנה שלא קיבלה את אישור משטרת ישראל.

במהלך האירוע נזרקו אבנים לעבר המפגינים המתנגדים למבצע הצבאי, ולאחר שנערכו מספר ניסיונות פגיעה בהם, החלו אלה, בתיאום עם המשטרה ללכת לאוטובוסים שהמתינו להם ברח' קלר. בשלב זה, מפגינים רבים התומכים במבצע הצבאי, וביניהם המשיב, הלכו בעקבות המפגינים המתנגדים וחלקם החל להתפרע ולזרוק אבנים לעבר המפגינים המתנגדים ולעבר האוטובוסים שהמתינו להם.

ג. שוטרי משטרת ישראל, ובראשם מפקד המחוז, חצצו בין הניצים כדי למנוע פגיעה בחיי אדם ולאפשר למפגינים המתנגדים להיכנס לאוטובוסים שהמתינו להם ולעזוב את המקום. שעה שהמפגינים המתנגדים נכנסו לאוטובוסים, צעדה קבוצה של כ-10 מן המפגינים התומכים, ובהם המשיב, לעבר האוטובוסים (להלן: "הקבוצה").

מפקד המחוז הורה לקבוצה להתרחק מן האוטובוסים ולעזוב את המקום, אנשי הקבוצה לא צייתו להוראה, המשיכו להתקדם לעבר האוטובוסים, כשבאותה עת, אחרים יידו אבנים לעבר האוטובוסים.

מפקד המחוז והשוטרים שהיו עימו, הדפו את אנשי הקבוצה, וכן את המשיב. מפקד המחוז הדף את המשיב ואזי המשיב דחף את מפקד המחוז בחוזקה באמצעות ידיו בפלג גופו העליון. בד בבד אמר המשיב למפקד המחוז ולשוטרים "אנחנו נזיין אותם, אנחנו נהרוג אותם, מה אתם שומרים עליהם?". מפקד המחוז אחז את המשיב בידי ומשכו בסיוע שוטרים נוספים, בעוד המשיב מתנגד ודוחף את השוטרים.

ד. המשיב נעצר וכאשר הובל על-ידי השוטרים איים על מפקד המחוז וקרא: "תזכור שעצרת את ברזני, אני אזיין אותך ואפטר אותך". המשיב שב ואיים על מפקד המחוז באומרו כי "זיין אותו" וידאג לפטר אותו מחר בבוקר. משהעירו שוטרים למשיב שהוא מדבר עם מפקד המחוז וביקשו שידבר בנימוס, חזר המשיב שוב ושוב על דבריו כלפי מפקד המחוז בנוכחות פקודיו.

השוטרים הכניסו את המשיב העצור לניידת משטרה, ואזי פנה המשיב אל אחד השוטרים וקילל אותו בגסות "כוס אמא שלך בן זונה", ואיים עליו באומרו שהוא לא ילבש מדים ולא יהיה יותר במשטרה בבוקר.

ה. נטען בכתב האישום המתוקן, שבמעשים אלה:

(1) עשה המשיב מעשים בכוונה להפריע למפקד המחוז בהיותו שוטר הממלא את תפקידו כחוק, או להכשילו.

(2) איים במספר הזדמנויות על מפקד המחוז ועל שוטר נוסף, ועל המפגינים המתנגדים בכוונה להפחידם או להקניטם.

(3) עשה מעשים בכוונה להפריע לשוטרים שהם ממלאים את תפקידם כחוק.

המדינה ייחסה למשיב, בהתאם לכתב האישום, מספר עבירות של איומים לפי סעיף 192 של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), וכן מספר עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 של החוק.

ו. בישיבת בית משפט קמא מיום 4.1.2015 הודיעו הצדדים, כי הגיעו להסדר טיעון, לפיו יוגש כתב אישום מתוקן, המשיב יודה, יורשע, כל צד יטען באופן פתוח לעונש, והסניגור יהא רשאי לטעון לביטול הרשעת המשיב לאחר שיתקבל תסקיר שירות המבחן.

לאחר שתוקן כתב האישום, הודה המשיב באמצעות סניגורו בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע בהתאם.

ז. הסניגור ביקש להפנות את המשיב לשירות המבחן לקבלת תסקיר, תוך התייחסות לעצם הרשעת

המשיב, וזאת מתוך שכוונת המשיב לעתור לביטול הרשעתו, נוכח העובדה שהוא המנהל הבא בתור להיות הבעלים של חברה סיעודית שהוקמה על-ידי הוריו בגיל מתקדם מאוד.

ב"כ המדינה התנגד לאי-הרשעה, וכן התנגד לכך ששירות המבחן יבדוק את שאלת אי-ההרשעה, הואיל ולטעמו אין מתקיימים המבחנים של **הלכת כתב**, אך הסכים להפניית המשיב לשירות המבחן מבלי שההמלצות תחייבנה.

ח. מתסקיר שירות המבחן מיום 20.5.15 עולה, כי אין הרשעות קודמות לחובת המשיב, שמאז ספטמבר 2014 עובד בתפקיד מנהלי בכיר בחברת סיעוד שבבעלות הוריו. בהתייחס לאירוע נשוא כתב האישום אישר המשיב חלקית את המיוחס לו בכתב האישום המתוקן, ושלל שהלך בעקבות המפגינים נגד המבצע הצבאי.

לדבריו, במהלך הערב ראה את אחיו שוכב על הרצפה כשמספר שוטרים מכים אותו והמשיב ניגש אליו כדי להרימו.

המשיב שולל שדחף את מפקד המחוז ולדבריו ייתכן שהלה נהדף בזמן שהרים את אחיו. לאחר שנעצר על ידי השוטרים חש המשיב כעס וחוסר אונים, איבד שליטה על התנהגותו, קילל את מפקד המחוז והשוטרים האחרים ואיים עליהם.

שירות המבחן מציין, שהמשיב נטל, כאמור, אחריות חלקית על מעשיו, נטה להחזיק בעמדה קרבנית ולהשליך את האחריות על גורמים חיצוניים ולעשות רציונליזציה למעשיו.

המשיב אמנם גילה הבנה קוגניטיבית בדיעבד באשר לחלקים הפוגעניים בהתנהגותו, אך לצד זאת נטה למזער בחומרם ומשמעותם והיה ממוקד בפגיעה שחווה בעצמו כמו גם במחירים שמשלמים הוא ובני משפחתו עקב כך.

ט. שירות המבחן מציין, שקיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד, וזאת נוכח התייחסותו ההגנתית של המשיב באשר למעשיו נשוא הדיון, עמדתו הקרבנית, והקושי להעמיק את ההתבוננות בנסיבות המקרה, כמו כן נוכח בהתנהלותו.

המשיב מצדו מסר לשירות המבחן שההתנהגות המתוארת אינה אופיינית לו, שלל חלקים תוקפניים בהתנהגותו בדרך כלל, ושלל ונזקקות טיפוליות. להערכת שירות המבחן **לא** יוכל המשיב להפיק תועלת מקשר טיפולי במסגרת שירות המבחן.

על מנת שלא לפגוע בחלקים המתפקדים של המשיב, ממליץ שירות המבחן להטיל עליו צו של"צ בהיקף של 220 שעות כחלופה עונשית חינוכית ומציבת גבולות ברורים.

י. המשיב אף הביע בפני שירות המבחן את חששותיו מפני הרשעתו שעלולה לגרום לפגיעה במישור התעסוקתי, הואיל ולדברי המשיב הוא עתיד לנהל את חברת הסיעוד שבבעלות הוריו לאחר פרישתם, והרשעתו בדין לא תאפשר לו לעשות כן. לענין זה הציג המשיב בפני שירות המבחן מסמכים מטעם מנהל השירות למעסיקים ועובדים זרים (סעיפים 5.1.17 - 5.1.19).

מסיים שירות המבחן את תסקירו כך:

"בשל התייחסותו כמתואר באשר למעשיו הנדונים והערכתו לגבי הסיכון להישנותם, אנו משאירים זאת לשיקול דעת כבוד בית המשפט".

י"א. בישיבת בית משפט קמא מיום 27.5.15 נשמעה תחילה עדות אביו של המשיב כעד אופי, ולאחר מכן טענו באי כח הצדדים לענין העונש.

בטיעוניה בפני בית משפט קמא עמדה המדינה על חומרת העבירות ועל חומרת נסיבות האירוע וציינה, שמעשיו של המשיב בוצעו במסגרת הפגנה בלתי חוקית כשבשלב מסוים דחף המשיב את מפקד המחוז והמשיך לאיים עליו בנוכחות המפגינים והשוטרים גם לאחר שנאמר לו שמדובר במפקד המחוז.

גם לאחר שנעצר המשיך המשיב להפריע לשוטר בניידת ולאיים עליו דבר המעיד על העדר גבולות וזלזול כלפי אוכפי החוק.

המדינה ציינה, בין יתר טיעוניה, שהתנהגות המשיב פגעה בערכים החברתיים של סדר ציבורי, שלום הציבור ובטחונו, לרבות שלומם של השוטרים, וכן נפגע שלטון החוק, בהוסיפה שהשוטר הוא שליח החוק שההגנה עליו היא ההגנה על הציבור.

לטעמה של המדינה מתחם הענישה נע בין ששה חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי וקנס.

י"ב. עוד טענה ב"כ המדינה, שלפי תסקיר שירות המבחן נוטל המשיב אחריות חלקית בלבד והוא מתאר התרחשות שאינה מפורטת בכתב האישום שבעובדותיו הודה, ואין לתת משקל לנסיבות שאינן מפורטות בכתב האישום. כן ציינה ב"כ המדינה, כי שירות המבחן מעריך שיש סיכוי להישנות המקרה בעתיד.

ב"כ המדינה ביקשה לדחות את המלצת שירות המבחן בדבר הטלת צו של"צ כחלופה עונשית חינוכית.

לטענת ב"כ המדינה המשיב לא הוכיח נזק קונקרטי שייגרם מהרשעתו ואין להסתפק באמרתו שייגרם לו נזק.

י"ג. הסניגור אישר, כי מדובר בעבירות חמורות, אך הוסיף שהמשיב סיפר במשטרה את השתלשלות האירוע כהווייתו. אחיו של המשיב, חייל בשירות סדיר, היה בפעילות בעזה והגיע לחופשה לאחר ימים ארוכים שלא היה בבית.

הסניגור הצביע על הימים הסוערים של אותה תקופה ועל התלהטות הרוחות בהפגנה והוסיף, שתוך כדי פיזור ההפגנה ראה המשיב את אחיו על הרצפה (אחיו נחקר בחשד כאילו גם הוא תקף שוטרים, אך שוחרר כדי לשוב ללוחמה).

המשיב שאל את השוטרים מדוע מכים חייל בישראל ודוחפים אותו, והוא דחף בחזרה את השוטרים. המשיב נעצר לשמונה ימים, הודה במשטרה וכן בפני בית המשפט, והיה בהמשך כשלושה חודשים במעצר בית מלא. בהמשך הוקלו התנאים.

י"ד. הסניגור הפנה לכך שהמשיב כבן 31, נשוא ואב לשלושה ילדים, ואחותו נכה מיום היוולדה. הוריו של המשיב מבוגרים וביקשו ממנו לעזוב את עבודתו כדי שינהל את חברת הסיעוד וזו תעבור על שמו. הדבר אמור היה להיות בשנה אחרונה, אך האירוע עצר את המהלך, והחלה תכתובת לגבי האח הצעיר.

הסניגור הפנה למסמכים כדי להוכיח טענתו שבהיפתח חקירה, קל וחומר הרשעה בפלילים, לא ניתן לשאת בתפקיד לו מיועד המשיב, ואף לא בתפקיד שהוא ממלא כיום ומדובר בחברת סיעוד המעסיקה כ-120 עובדים.

ט"ו. הסניגור הוסיף והדגיש בטיעונו, שכתב האישום אינו מפרט את הנסיבות הנרחבות והמלאות של האירוע, ובעיקר את העובדה שהמשיב ראה את אחיו שרוע על הרצפה, מוכה על ידי שוטרים ונאזק - מה שגרם למשיב לאבד את העשתונות.

מדובר באירוע שנמשך שניות, ללא תכנון מוקדם וההתדרדרות היתה מהירה ברגע שהמשטרה פיזרה את ההפגנה.

ט"ז. המשיב עצמו אמר בבית משפט קמא שהוא מעולם לא הסתבך עם החוק ולא בתגרה או באירוע אלים כלשהו. המשיב סיפר אף הוא שראה את אחיו שהיה אז חייל שרוע על הרצפה, כששוטרים בועטים בראשו, ובהם גם המפקד ואז כדבריו:

"השכל שלי לא היה בראש באותו רגע אני מודה ומביע חרטה עמוקה, לא ראיתי ניצב, לא ראיתי דרגות ולא ראיתי שום דבר. ראיתי מישהו שמרביץ לאחי. דחפתי אותו ואני עשיתי את זה

רק כדי להגן על אחי. אני בחיים שלי לא התנהגתי כך.....".

(עמ' 9 לפרוט').

המשיב הביע חרטה מלאה וציין, שהוא מודה בכל והוסיף, שהוא רוצה להמשיך את החברה המשפחתית ולהיות מנהל, ואחיו החייל לא יוכל לעשות כן.

אשת המשיב ציינה אף היא בפני בית משפט קמא שמדובר במשפחה נורמטיבית וכי ההתנהגות נשוא הדיון אינה מאפיינת את המשיב.

י"ז. בפסק דינו מיום 27.5.15 ציין בית משפט קמא, שהמשיב עשה עליו רשום חיובי כמי שמבין את האיסור שבמעשיו.

בית משפט קמא קבע, שמדובר בהתנהגות חד פעמית שאינה מאפיינת את המשיב, ואף אשתו עשתה על בית משפט קמא רושם חיובי. בית משפט קמא שוכנע, שההתנהגות נשוא כתב האישום אינה מאפיינת את המשיב. גם אביו של המשיב עשה רושם חיובי ביותר שהנחיל ערכים לבני ביתו וקיים סיכוי ממשי שהבן ימשיך בדרכי האב.

י"ח. באשר לעבירות נשוא הדיון קבע בית משפט קמא, שהעבירות של איומים (כלפי שוטרים), והפרעה לשוטרים בשעת מילוי תפקידם, פוגעות באמון הציבור בעבודה המשטרתית וכן בשוטרים המבקשים לבצע עבודתם נאמנה. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית.

בית משפט קמא ציין, כי הביא בחשבון את הפסיקה הנוהגת, את הפגיעה בערכים המוגנים וכן שהמשיב הגיע להפגנה כשהוא מודע לאן הוא מגיע, אך לא תכנן לבצע את העבירות ונקלע אליהן עקב תקיפת אחיו אל מול עיניו.

בית משפט קמא הביא בחשבון את מצוקתו הנפשית של המשיב למראה תקיפת אחיו אל מול עיניו והגיע למסקנה שמתחם הענישה נע בין מאסר מותנה לבין שמונה חדשי מאסר בפועל.

י"ט. לענין ביטול ההרשעה ציין בית משפט קמא, שתסקיר שירות המבחן מתייחס לרצון המשפחה שהמשיב ימשיך וינהל את העסק המשפחתי והחשש מפני חסימת האפשרות אם הרשעת המשיב תעמוד בעינה.

עוד ציין בית משפט קמא, שבסוף התסקיר הותירה קצינת המבחן את נושא ביטול ההרשעה לשיקול דעת בית המשפט, אשר בפסק דינו הפנה לשני התנאים המצטברים בהתאם לע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל**, (פ"ד נ"ב (3) 337.

כ. בית משפט קמא עמד על כך, שהעבירות של איום על שוטרים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו הן עבירות חמורות המחייבות הרשעת נאשם. רק בנסיבות חריגות ויוצאות דופן ניתן לראות בעבירות בהן הורשע הנאשם ככאלה שניתן לוותר על ההרשעה בגין.

כ"א. בעניינו, כך מציין בית משפט קמא, ראה המשיב את אחיו החייל מותקף באמצע הפגנה כשמצד אחד עמדו מפגינים שהתנגדו למבצע ומן הצד האחר מפגינים שתמכו במבצע.

המשיב, כך קבע בית משפט קמא, נקלע לסיטואציה מעין זו. בית משפט קמא שוכנע, שהתנהגותו של המשיב כשאיים והעליב שוטרים, אינה מאפיינת אותו בחייו היומיומיים.

כ"ב. באשר לסוגיית הפגיעה החמורה בשיקום הנאשם, ציין בית משפט קמא, שהוצגו לעיונו מסמכים מהם עולה שמשפחת המשיב מנהלת עסק הנוגע לשירותי סיעוד, ובין היתר, העסקת עובדים זרים.

מן המסמכים שהציג הסניגור לבית משפט קמא עולה, שנושא משרה בחברה המנוהלת על ידי משפחת המשיב אינו יכול למלא תפקיד זה אם התנהלה לגביו חקירה וחשש להפרת חובה כלשהי שמפאת חומרתה מהותה ונסיבותיה, אין הוא ראוי לעסוק בהבאה, תיווך וטיפול בעובדים זרים בענף הסיעוד.

בית משפט קמא שוכנע שאכן המשיב מיועד להמשיך ולנהל את העסק המשפחתי. בית משפט קמא שוכנע, שמדובר בהתנהלות שאינה מאפיינת את המשיב וכן שוכנע, שקיים סיכוי ממשי שהמשיב ישתקם.

לכן החליט בית משפט קמא לחרוג לקולא מן הגבול התחתון של מתחם העונש ההולם שצוין על ידו **ולבטל** את ההרשעה.

על המשיב הוטל לבצע 220 שעות של"צ לפי תכנית שירות המבחן וזאת בתוך 12 חודשים מיום 15.7.15.

כ"ג. מונח בפנינו ערעור המדינה על פסק דינו של בית משפט קמא (ביצוע השל"צ מעוכב עד למתן פסק הדין בערעור).

נטען בערעור, שביטול הרשעת המשיב אינה הולמת את חומרת המעשים שהודה בהם, ואת נסיבות ביצוע המעשים ואינה עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה.

המשיב פעל באלימות, באיומים ובגסות כנגד מספר שוטרים שמילאו את תפקידם ולא עזרו נסיונותיהם של השוטרים להפיס את דעתו של המשיב שהמשיך במעשיו החמורים, כל זאת על רקע העובדה שהמשיב ביצע את

העבירה כשמשטרת ישראל אמונה על שמירת שלום הציבור בזמן המבצע הצבאי צוק איתן.

נטען בערעור, שלא היתה הצדקה לכך שבית משפט קמא בחר לסטות מן המתחם שקבע וזאת בנימוק של שיקולי שיקום והעדר עבר פלילי אף שחומרת המעשים היא ברף הגבוה.

כ"ד. מוסיפה המדינה, שבית משפט קמא בחר למעשה לאמץ את גירסת המשיב לאירועים ולהסתמך על טענות שלא באו לידי ברור בשמיעת ראיות, ללא חקירות ראשיות ונגדיות, תוך הטלת דופי בשוטרים - שלא ניתנה להם הזדמנות להשמיע את דברם, והכל שעה שהמשיב הורשע על בסיס המערכת העובדתית הנתונה בכתב האישום, בשעה שהיה על בית משפט קמא לגזור את הדין רק בהתאם למסגרת העובדתית שהוסכמה.

לענין זה הסתמכה המדינה בפירוט ובהרחבה על פסק דינו של בית המשפט העליון ב-ע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נגד פלונית** (מיום 14.5.15).

כ"ה. בשים לב לפסק דינו הנ"ל של בית המשפט העליון טוענת המדינה, כי שגה בית משפט קמא עת נתן משקל כלשהו, לא כל שכן כשביסס את החלטתו להימנעות מהרשעת המשיב, על קבלת טיעוני המשיב ובא כוחו בהתייחס לעובדות שלא בא זכרן בכתב האישום וזאת בניגוד לפסיקת בית המשפט העליון. דהיינו, בית משפט קמא נתן משקל לטענות שלא באו לידי ביטוי בכתב האישום המתוקן, ומה גם שתסקיר שירות המבחן **לא** בא בהמלצה להורות על ביטול הרשעתו של המשיב ואף צוין בו שקיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

כ"ו. עוד טוענת המדינה שבית משפט קמא קבע שעצם האפשרות שהמשיב, בשלב מסוים, אולי יהיה מנהל החברה המשפחתית, מהווה "שיקולי שיקום" למרות ששירות המבחן לא קבע כלל ועיקר שקיים אופק שיקומי.

לטעמה של המדינה עצם העובדה שיימנע מאדם לנהל חברה כלשהיא אינה מהווה "שיקולי שיקומו" של נאשם בניגוד, למשל, להליך שיקום ממושך מגמילה באלכוהול או סמים.

מוסיפה המדינה, שהיה על בית משפט קמא ללכת לפי הכלל שיש להרשיע אדם שביצע עבירה, גם כשמדובר בנאשם נורמטיבי ללא עבר פלילי, אלא אם מתקיימים **שני** התנאים המצטברים שבהלכת **כתב**, ובענייננו לא הוכח שהרשעת המשיב תפגע במטה לחמו הנוכחי. לטעמה של המדינה יש צורך בהוכחה פוזיטיבית שהרשעת המשיב תפגע באופן ברור וקונקרטי בעיסוקו או כל עיסוק אחר, אך בוודאי שלא בכל עיסוק עתידי.

לא ברור, כך טוענת המדינה, כיצד יהיה בהרשעת המשיב כדי לפגוע פגיעה ממשית בפרנסתו וזאת אף אם לא

יוכל לגשת למכרזים מסויימים בעתיד או למלא תפקידים ניהוליים.

כמו כן טוענת המדינה, שנסיבותיו האישיות של המשיב אינן מעלות שהרשעתו תגרום לפיטוריו או תפגע קשות בפרנסתו ולכל היותר תפגע בקידומו (הגם שזה בספק הואיל והוא עובד בעסק משפחתי).

מכאן שהנזק הצפוי למשיב עקב הרשעתו אינו גובר על האינטרס הציבורי להרשיע במקרים חמורים כגון אלה.

ואולם, גם אם ההרשעה עלולה לפגוע בעיסוקו המקצועי של המשיב, הרי שלא התקיים התנאי השני המצטבר, דהיינו, שסוג העבירה ונסיבותיה מאפשרות ויתור על הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים, כגון הרתעה אישית והרתעת הכלל. לטענת המדינה אין בנסיבותיו האישיות של המשיב כדי להצדיק הקלה עם המשיב מעבר לנדרש.

עד כאן תמצית טענות המדינה כפי שפורטו בערעורה.

כ"ז. בישיבת בית המשפט שהתקיימה בפנינו ביום 22.10.15 חזרה ב"כ המדינה על הטענות שבערעור, הגישה לעיוננו פסיקה רלוונטית, והדגישה שבענייננו אין מתקיימים התנאים הנדרשים לפי **הלכת כתב**, ומה גם שהעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו מחייבת עונש מינימום של שבועיים מאסר ומכאן שיש לכל הפחות להרשיע.

ב"כ המדינה עתרה להרשעת המשיב והחזרת עניינו לבית משפט קמא לגזירת העונש.

כ"ח. הסניגור ציין, שבמסגרת הסדר הטיעון הסכימה המדינה שההגנה תטען לביטול ההרשעה ושהתסקיר יתייחס לכך.

המדינה הסכימה איפוא, כך טוען הסניגור, שטווח הענישה יתחיל מביטול הרשעה, מכאן שהעלאת טענותיו של המשיב לעניין נסיבות ההתרחשות היתה, לטעמו של הסניגור, על דעת המדינה ובהסכמתה.

כ"ט. באשר לטענת המדינה בדבר העלאת טיעונים שאין להם אחיזה בפרוטוקול הדיון, טוען הסניגור, שהוא רשאי היה להצביע על נסיבות ביצוע העבירה לפי תיקון 113 של חוק העונשין, דהיינו, הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את המעשה, מה גם שהמדינה לא התנגדה לכך בשעת הדיון בפני בית משפט קמא, ולא הועלתה הטענה שהדבר סותר את כתב האישום, מה גם שהמדינה מכירה את חומר החקירה ויודעת שאחיו של המשיב, שהיה חייל אותה עת, קיבל מכות ודימים על הכביש ורק אחר כך התחיל אירוע הדחיפות בין המשיב לבין האחרים.

עוד טען הסניגור, שתחילה ניסו לעצור את האח, אך כשראו שהוא מדמם האו שוחרר לאחר שנחקר תחת אזהרה, אך כיום התיק שלו נסגר לחלוטין.

ל"ב. בנוסף טען הסניגור, שאין זה סביר לחייב את המדינה לכתוב בכתב האישום את כל מעשיהם של השוטרים באותו אירוע. עוד טען הסניגור, שהמערערת אף לא ביקשה לחקור את מי שהעידו לענין העונש מטעם ההגנה, והסניגור תוהה : מדוע לא חקרתם?

לטעמו של הסניגור, טיעוני ההגנה היו הגונים, לא סתרו את כתב האישום, והועלו במסגרת תיקון 113 של חוק העונשין.

ל"א. באשר לפגיעה בסיכויי השיקום של המשיב, הפנה הסניגור לתכתובת בין מנהל האוכלוסין לבין משפחת המשיב המנהלת חברת סיעוד, ומן התכתובת עולה שההרשעה תביא לפגיעה מוחשית ומיידית במשיב. בתמיכה לטענתו זו מציין הסניגור, שעצם פתיחת התיק נגד אחיו הצעיר של המשיב (שלא היה נגדו כתב אישום) מנעה את רישומו כעובד בחברה עד שלבסוף סגרה המדינה את התיק כנגד האח.

העברת חברת הסיעוד מידי ההורים לידי המשיב מתעכבת נוכח ההליך נשוא הדיון והממונה ברשות האוכלוסין וההגירה ממתין לסיומו של הליך זה.

ל"ב. באשר לסיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד טען הסניגור, שמעולם לא הסתבך המשיב עם החוק, הוא בא במגע עם אנשים הנזקקים לשירותי סיעוד, מטפל באחותו משותקת המוחין, והאירוע היה חד פעמי וזר לו לחלוטין.

לטענת הסניגור המשיב הוא היחיד שיכול לנהל את חברת הסיעוד של הוריו הפועלת מזה שנים ארוכות, בהיותו הבכור ומורשה החתימה, ואם ייבצר מן המשיב לנהל אותה, החברה תיסגר.

ל"ג. אביו של המשיב השמיע אף הוא את דבריו בפניו, כמו גם בפני בית משפט קמא, והדגיש, עד כמה האירוע נשוא הדיון מביך אותו ואת המשפחה. עוד ציין האב, שהוא נוטל על עצמו אחריות שבנו - המשיב הפיק את הלקח מן האירוע.

עד כאן תמצית טענותיהם של הצדדים.

ל"ד. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום המתוקן, שבעובדותיו הודה המשיב, כמו גם לתסקיר שירות המבחן, לעדות האופי של אבי המשיב, לטיעונים המפורטים שנשמעו בפני בית משפט קמא (לרבות דברי המשיב עצמו ורעייתו), לפסק הדין נשוא הערעור, להודעת הערעור על נימוקיה, לטיעוניהם המפורטים של באי

כח שני הצדדים בפנינו, לרבות המסמכים שנמסרו לעיוננו, והפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שדין הערעור להתקבל, ויש להרשיע את המשיב ולהחזיר את הדיון בפני בית משפט קמא על מנת שייגזר דינו של המשיב.

ל"ה. תחילה נזכיר את ההלכה הידועה שנקבעה על ידי בית המשפט העליון בענין ע"פ 2083/96 כתב נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב (3) 337, בעמ' 342:

"הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסויים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון ברע"פ 54/15 פלוני נ' **מדינת ישראל**, מיום 26.1.15, פסקה 11:

"11. במסגרת פסק דינו, התייחס בית המשפט המחוזי, לחומרת העבירות שבוצעו על-ידי המבקשים, בקובעו כי:

"לא ראינו להסתפק בדרך בה הלך בית המשפט קמא, והסיכון הרב הנשקף מיידיו האבנים ומאלימות כלפי שוטרים, מחייב עמדה עונשית נחרצת שיש בה 'להרתיע את המבצע עצמו ואת העבריינים בכוח, צעירים המתפתים על נקלה להשליך אבנים ובקבוקי תבערה ולסכן חיי אדם'... לכן, בהביאנו במסגרת השיקולים את הנסיבות ואת החומרה שיש לייחס לעבירות אלימות כלפי שוטרים והתפרעויות שבמהלכן מיידים קטינים אבנים ומושלכים אף בקבוקי תבערה, תופעה ההולכת ומתעצמת מזה זמן ארוך, אנו סבורים כי ראוי להעביר מסר אחד בעבירות כאלה כי אין להסתפק בפן השיקומי והכלל הוא כי יש להרשיע את המשיבים אף אם מדובר בקטינים שזו להם העבירה הראשונה..."

לטעמי, בית המשפט המחוזי צדק בקביעתו זו, שכן סוג העבירה ונסיבותיה, אינם מאפשרים, בנדון דידן, להימנע מהרשעה".

ל"ו. נדון תחילה בתנאי השני על פי הלכת כתב:

"סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסויים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

לא זה המקרה שבפנינו.

כעולה מכתב האישום המתוקן, ביצע המשיב הן עבירה של איומים, לפי סעיף 192 של החוק (מספר עבירות), איומים שהושמעו כלפי שוטרים תוך כדי מילוי תפקידם שנועד לשמירה על שלום הציבור, ולהרגעת הרוחות בין קבוצת המפגינים תומכי המבצע הצבאי לבין קבוצת המפגינים המתנגדים.

לאחר מכן המשיך המשיב באיומים גם לאחר שנעצר והוכנס לניידת. בנוסף ביצע המשיב עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 של החוק (מספר עבירות), וזאת בנסיבות כפי שפורטו ותוארו בהרחבה בכתב האישום המתוקן.

נזכור, שלגבי עבירה לפי סעיף 275 של החוק, העונש הוא שלוש שנות מאסר, אך לא פחות משבועיים.

ל"ז. למעשה, אין צורך כי נכביר מילים באשר לחומרת העבירות שהרי הסניגור עצמו בטיעונו לעונש בפני בית משפט קמא אמר: **"מדובר בעבירות חמורות"** (עמ' 8 לפרוט').

ל"ח. כמו כן, בית משפט קמא קבע, ובצדק, בפסק דינו, סעיף 7, כי העבירות נשוא הדיון פוגעות באמון הציבור בעבודה המשטרתית ופוגעות בשוטרים המבקשים לבצע עבודתם נאמנה, ומידת הפגיעה היא בינונית.

ואולם, המשיב מנסה להקשות מחומרת עבירות אלה בהעלותו בפני שירות המבחן את הטענה לפיה במהלך אותו ערב הוא ראה את אחיו שוכב על הרצפה כשמספר שוטרים מכים אותו, המשיב ניגש לאחיו להרימו, וייתכן שמפקד המחוז נהדף על ידי המשיב שעה שהאחרון הרים את אחיו. לאחר שנעצר המשיב על ידי השוטרים, הוא חש כעס וחוסר אונים (עמ' 2 בתסקיר מיום 20.5.15).

ל"ט. בטיעונו לעונש בפני בית משפט קמא, ביום 27.5.15, עמ' 8 לפרוט', חזר הסניגור על הטענה לפיה ראה המשיב את אחיו על הרצפה כשהשוטרים מכים אותו. אלה דחפו את המשיב והוא דחף בחזרה. כך גם טען באותה ישיבה המשיב עצמו בעמ' 9 לפרוט':

"בזמן שאני רואה דם שלי, את אחי כששוטרים בועטים לו בראש, ביניהם המפקד הניצב, השכל שלי לא היה בראש באותו רגע" (עמ' 9 לפרוט').

גם בפנינו טען הסניגור בישיבת 22.10.15 שהמשיב ראה את אחיו שקיבל מכות ודימם על הכביש (עמ' 2 לפרוט').

מ'. מעיון בפסק דינו של בית משפט קמא (סעיף 3) עולה, כי הסניגור טען שאחיו של המשיב, ששירת אותה עת כחייל בעזה, הותקף על ידי שוטרים ואזי ביקש המשיב להרחיק את השוטרים מאחיו. כמו כן עולה

מפסק הדין, שגרסת המשיב לפיה הוא ראה את אחיו החייל מותקף באמצע הפגנה, היתה מקובלת על בית משפט קמא, עיינו בסעיף 4 של פסק הדין:

"ותיאר את התנהלותו שאינה מאפיינת אותו ומדובר בהתנהלות חד פעמית שנבעה מתקיפת אחיו אל מול עיניו".

וכן, שם, בסעיף 11:

"בנוגע לסוג העבירה איום על שוטרים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו הן עבירות חמורות המחייבות הרשעת נאשם. בנסיבות חריגות ויוצאות דופן ניתן לראות בעבירות בהן הורשע הנאשם ככאלה שניתן לוותר על הרשעה בגין. במקרה שבפני הנאשם ראה את אחיו החייל מותקף באמצע הפגנה שמצד אחד עמדו מפגינים שהתנגדו למבצע ומצידו האחר מפגינים שתמכו במבצע. הנאשם נקלע לסיטואציה מעין זו ושוכנעתי כאמור שהתנהלותו של הנאשם עת איום והעליב שוטרים אינה מאפיינת אותו בחייו היומיומיים".

מ"א. מקובלת עלינו טענת ב"כ המדינה לפיה בית משפט קמא לא אמר היה לאמץ את גרסתו זו של המשיב הואיל ובהתאם להלכה הפסוקה לא ניתן לסטות מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה המשיב.

בצדק מפנה בענין זה ב"כ המדינה לע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית** (מיום 14.5.15), שם נאמר מפי כב' השופטת ע. ברון:

"15. על כתב אישום לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה. כלל זה נועד כדי לתחום את הדיון בעניינו של הנאשם. במיוחד קיימת הצדקה לכלל זה, שעה שמדובר בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון - שכן במקרים אלה הסדר הטיעון וכתב האישום שתוקן במסגרתו, משקפים את ההסכמות שאליהן הגיעו הצדדים..."

בהינתן הכלל האמור, כאשר נאשם מודה בעובדות ובנסיבות במסגרת הסדר טיעון וכתב האישום מתוקן בהתאם - שומה על הערכאה הדיונית להביא בחשבון רק את אותן עובדות ונסיבות שפורטו בכתב האישום המתוקן ושבהן הודה הנאשם לצרכי הסדר הטיעון. אל לו לבית המשפט להביא במניין שיקוליו, בבואו לגזור את הדין, עובדות ונסיבות שלא נכללו בכתב האישום שבו הודה הנאשם במסגרת הסדר הטיעון".

מב. בהמשך פסק הדין שבע"פ 7349/14, בפיסקה 17, נאמר עוד:

"כפי שהוברר לעיל, דרך המלך להוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה של הסדר

טיעון היא הכללת בהסכמה בכתב האישום המתוקן; ולחלופין הגשת בקשה לערכאה הדיונית מכוח סעיף 40(ב)(2) לחוק, להבאת ראיות חדשות בשלב הטיעונים לעונש. אלא שהמשיבה לא פסעה באף אחד מן הנתיבים הללו. ודוק: הגם שבית משפט קמא מצא כי יש מקום לייחס משקל מכריע בגזר הדין לטענות המשיבה בדבר היותה קורבן למעשי אונס וכפייה מינית (הן מצד בן משפחתה בעבר והן מצד בעלה במהלך נישואיהם) - המדובר בטענות בלבד, שלא הונחה להן תשתית עובדתית וראייתית, לא בכתב האישום ולא במסגרת הטיעונים לעונש. המשיבה לא ביקשה, וממילא לא ניתנה לה רשות להביא ראיות חדשות בשלב הטיעונים לעונש (השוו ע"פ 6802/14, בפסקאות 8-9); ומשכך טענותיה אף לא עברו את שבט ביקורתה של המערער במסגרת חקירה נגדית".

(ההדגשה שלנו).

מ"ג. מהתם להכא:

במקרה שבפנינו באה הודאתו של המשיב בעובדותיו של כתב האישום המתוקן, על יסוד הסדר טיעון שהושג בין הצדדים, שעל פיו נקבע כי המשיב יודה, יורשע, וכל צד יטען באופן פתוח לעונש, כשהסניגור יהא רשאי לטעון לביטול הרשעת הנאשם לאחר שיתקבל תסקיר שירות המבחן (עמ' 3 לפרוט').

יצוין, כי לרשות המשיב עמד זמן ארוך דיו על מנת לשקול כיצד לכלכל את צעדיו.

ישיבת ההקראה הראשונה בבית משפט קמא (כשהמשיב היה מיוצג על ידי סניגור אחר) התקיימה ביום 25.7.14 ובה נמסר, כי המשיב ישיב לכתב האישום בשלב מאוחר יותר. ישיבה שניה התקיימה ביום 11.11.14, בה הודיע סניגורו הנוכחי של המשיב שהוא הקריא למרשו את עובדות כתב האישום, ושוב נתבקשה דחייה לצורך הידברות עם ב"כ המדינה.

על הסדר הטיעון הודע לבית משפט קמא בישיבה השלישית שבתיק, ביום 4.1.15.

כעולה איפוא מן ההלכה שנקבעה על ידי בית המשפט העליון, בע"פ 7349/14, היה על המשיב במסגרת הסדר הטיעון לוודא שהסדר הטיעון ועובדות כתב האישום המתוקן כוללים את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ולחלופין, היה על המשיב להגיש בקשה לבית משפט קמא לפי סעיף 40' (ב) (2) של החוק, לצורך הבאת ראיות חדשות בשלב הטיעונים לעונש.

מ"ד. ואולם, לא כך נעשה במקרה שבפנינו.

עיון בפרוט' מעלה, כי מי שמסר עדות בפני בית משפט קמא היה רק אביו של המשיב, אשר לא היה עד לאירוע

כלל אלא הופיע כעד אופי. הטענות של המשיב לגבי נסיבות התרחשות האירוע על פי גרסתו (הכאת אחיו על ידי השוטרים כשהאח שרוע על הרצפה וסופג בעיטות) עלתה בתסקיר שירות המבחן, ובהמשך בטיעונו של הסניגור לעונש ובדברי המשיב לבית משפט קמא במסגרת "זכות המילה האחרונה".

אך כפי שנקבע בע"פ 7349/14, בפיסקה 17, מדובר **בטענות בלבד**, שלא הונחה להן תשתית עובדתית וראייתית שהרי התשתית שנדרשת לביסוס גרסה זו, לא הופיעה בכתב האישום המתוקן, ואף לא נתבקשה רשות של בית משפט קמא לאפשר למשיב להביא ראיות חדשות בשלב הטיעונים לעונש.

בענייננו, לא הועמדו טענותיו אלה של המשיב במבחן החקירה הנגדית. אילו הובאו ראיות לענין טענותיו אלה של המשיב, ניתן היה לשמוע, בין היתר גם, את עדות המשיב ואת עדות האח שהיה באותה הפגנה, ושניהם היו נחקרים בחקירה נגדית. יתכן שאף היתה ניתנת אפשרות למדינה לנסות להזים עדויות אלה, ובסיכום הבאת ראיות אלה, ניתן היה לקבוע ממצאים עובדתיים כנדרש לגבי נסיבות התרחשות האירוע.

מ"ה. לנוכח כל האמור לעיל, צודקת ב"כ המדינה בטענתה שלא היה מקום לאמץ את טיעוניהם של המשיב והסניגור באשר לנסיבות עובדתיות אשר לא באו לידי ביטוי בהסדר הטיעון ובכתב האישום המתוקן, ואף לא הובאו לגביהן ראיות בפני בית משפט קמא.

מ"ו. למעלה מן הדרוש נציין, שגם **אילו** הוכחה טענתו של המשיב, לא היה בכך כדי להקחות מחומרת התנהגותו ולא היה בכך כדי להצדיק הימנעות מהרשעתו בעבירות אשר ביצע. עוד נציין, שלא נטען בפני בית משפט קמא ואף לא בפנינו, כי הוגשה על ידי המשיב או על ידי אחיו תלונה למחלקה לחקירת שוטרים באשר למכות או לבעיטות שספג אחיו של המשיב, לפי טענת המשיב.

מ"ז. בנוסף עלינו לציין, שמעין בתסקיר שירות המבחן, לא עולה המלצה מצד שירות המבחן לבטל את הרשעתו של המשיב.

למעשה, בכל הנוגע להרשעתו של המשיב, כותב שירות המבחן בתסקירו, כי המשיב הביע חשש מפני הרשעתו בדין שעלולה לגרום לפגיעה בו במישור התעסוקתי, שכן הוא חושש שלא יתאפשר לו לנהל את חברת הסיעוד אשר בבעלות הוריו. שירות המבחן מפנה בסיפא של תסקירו את תשומת לבו של בית משפט קמא לענין זה, אך אינו ממליץ על ביטול ההרשעה אלא משאיר זאת לשיקול דעת בית המשפט באומרו:

"בשל התייחסותו כמתואר באשר למעשיו הנדונים והערכתנו לגבי הסיכון להישנותם, אנו משאירים זאת לשיקול דעת כב' בית המשפט".

מ"ח. כאן המקום להוסיף, שבפני שירות המבחן נטל המשיב אחריות חלקית בלבד על מעשיו, נטה להחזיק

בעמדה קורבנית ולהשליך את האחריות על גורמים חיצוניים. יתר על כן, שירות המבחן אף ציין: "אנו מעריכים כי קיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד".

למרות הנזקקות הטיפולית, כפי שהתרשם שירות המבחן, לא באה המלצה להעמיד את המשיב בצו מבחן הואיל והמסקנה היתה שהמשיב לא יוכל להפיק תועלת מקשר טיפולי במסגרת השירות.

סוף דבר: שירות המבחן אמנם המליץ על הטלת חלופה עונשית של צו של"צ בהיקף 220 שעות, אך לא היתה המלצה לבטל את ההרשעה.

מ"ט. הואיל ובהתאם להלכת כתב אליה כבר הפנינו, חייבים להתקיים לצורך הימנעות מהרשעה שני התנאים במצטבר, ומכיוון שמסקנתנו היא שלא נתקיים התנאי לפיו ניתן לוותר בנסיבות המקרה המסויים על ההרשעה, שכן לטעמנו המדובר בעבירות חמורות אותן ביצע המשיב, הכל כמוסבר כבר לעיל, יכולנו למעשה לסיים בכך את הדיון ולקבוע שיש להרשיע את המשיב.

נ'. חרף זאת, אנו נתייחס גם לתנאי הראשון שבהלכת כתב, דהיינו: ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, בענייננו, המשיב.

המשיב מציין, שבבעלות הוריו חברת סיעוד והוא משמש כאחד ממורשי החתימה בחברת סיעוד זו.

בהוראות הנוהל של מנהל שירות למעסיקים ועובדים זרים ברשות האוכלוסין וההגירה (מיום 10.12.13) נכתב בסעיף 5.1.17:

"נושא המשרה לא עבר עבירה או לא מתנהלת לגביו חקירה בחשש להפרת חובה כלשהי שמפאת חומרתה, מהותה או נסיבותיה, אין הוא ראוי לעסוק בהבאה תיווך וטיפול בעובדים זרים בענף הסיעוד".

כמו כן קובע סעיף 5.1.18, שלא ימונה ולא יוחלף נושא משרה ללא אישורו של הממונה, והאישור יינתן רק לאחר הגשת בקשה המנמקת את השינוי, ולאחר עריכת בדיקות קפדניות מול הרשויות הרלוונטיות לגבי אי קיום עילה למניעת מתן האישור.

המשיב מפנה גם לכך, שכאשר היה תיק חקירה פתוח כנגד אחיו של המשיב, שוגר לאביו מייל על ידי רשות האוכלוסין וההגירה, בו אושר שלא ניתן להעסיק בחברה עובדים בכירים "עם ר.פ."

יש להזכיר, כי אין דין הימנעות מהרשעה כדין סגירת תיק פלילי, כך שגם למי שבית משפט נמנע מלהרשיעו, יהיה

רישום פלילי תוך ציון העובדה "ללא הרשעה".

נ"א. איננו סבורים שיש בכל האמור לעיל כדי לבסס את קיומו של התנאי לפיו עלולה ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של המשיב.

אנו מפנים לדברי כב' השופט א. שהם ברע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל, מיום 10.11.14:

"10. בראש ובראשונה אבקש להתייחס לטענה, לפיה "די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" כדי להימנע מהרשעתו של הנאשם. גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו", ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה (עניין לוזון; רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013)). החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. אימוץ עמדתו של המבקש, עלולה להוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג, ואת זאת אין בידי לאפשר. יתר על-כן, המבקש אף לא טרח לתמוך את טענתו בתשתית ראייתית מתאימה, ולטעמי אין די בהצגת הסכם עבודה, לפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של המבקש" (ההדגשה שלנו).

נ"ב. מובן, שכל הרשעה יש בה משום פגיעה בנאשם, וכך גם במקרה שבפנינו, אך לא ניתן לומר שההרשעה במקרה זה פוגעת פגיעה חמורה בשיקומו של המשיב, שהרי גם אם לא יוכל המשיב לשמש כנושא משרה בחברת הסיעוד של הוריו, עדיין אין להסיק מכך שלא יוכל למצוא עבודה בין אם במסגרת חברה זו או במסגרת חברה אחרת.

כמו כן לא למותר להוסיף, שכעולה מתסקיר שירות המבחן, עמ' 2, עבד המערער בחברת ביטוח במשך כשבע שנים, ורק מאז חודש ספטמבר 2014 (מזה כשנה) הוא עובד בתפקיד ניהולי בחברת הסיעוד של הוריו.

משמע, באפשרותו של המשיב לעבוד ולהתפרנס גם במסגרת אחרת אף אם לא יוכל לכהן כנושא משרה בחברת הסיעוד.

לכן, גם התנאי הנוסף הנדרש בהתאם להלכת כתב אינו מתקיים בענייננו, וכידוע על שני התנאים להתקיים במצטבר.

נ"ג. התוצאה מכל האמור לעיל היא, שאנו מקבלים את ערעור המדינה ומבטלים את פסק דינו של בית משפט קמא מיום 27.5.15.

אנו מרשיעים את המשיב בעבירות המיוחסות לו בהתאם לכתב האישום המתוקן: איומים, לפי סעיף 192 של החוק (מספר עבירות) וכן הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 של החוק (מספר עבירות).

נ"ד. נוכח ההרשעה אנו מורים בזאת על החזרת התיק לבית משפט קמא, לצורך גזירת עונשו של המשיב.

ניתן היום, כ"ג חשוון תשע"ו, 05 נובמבר 2015, במעמד הנוכחים.

ש' ברלינר, שופט עמית

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]